

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

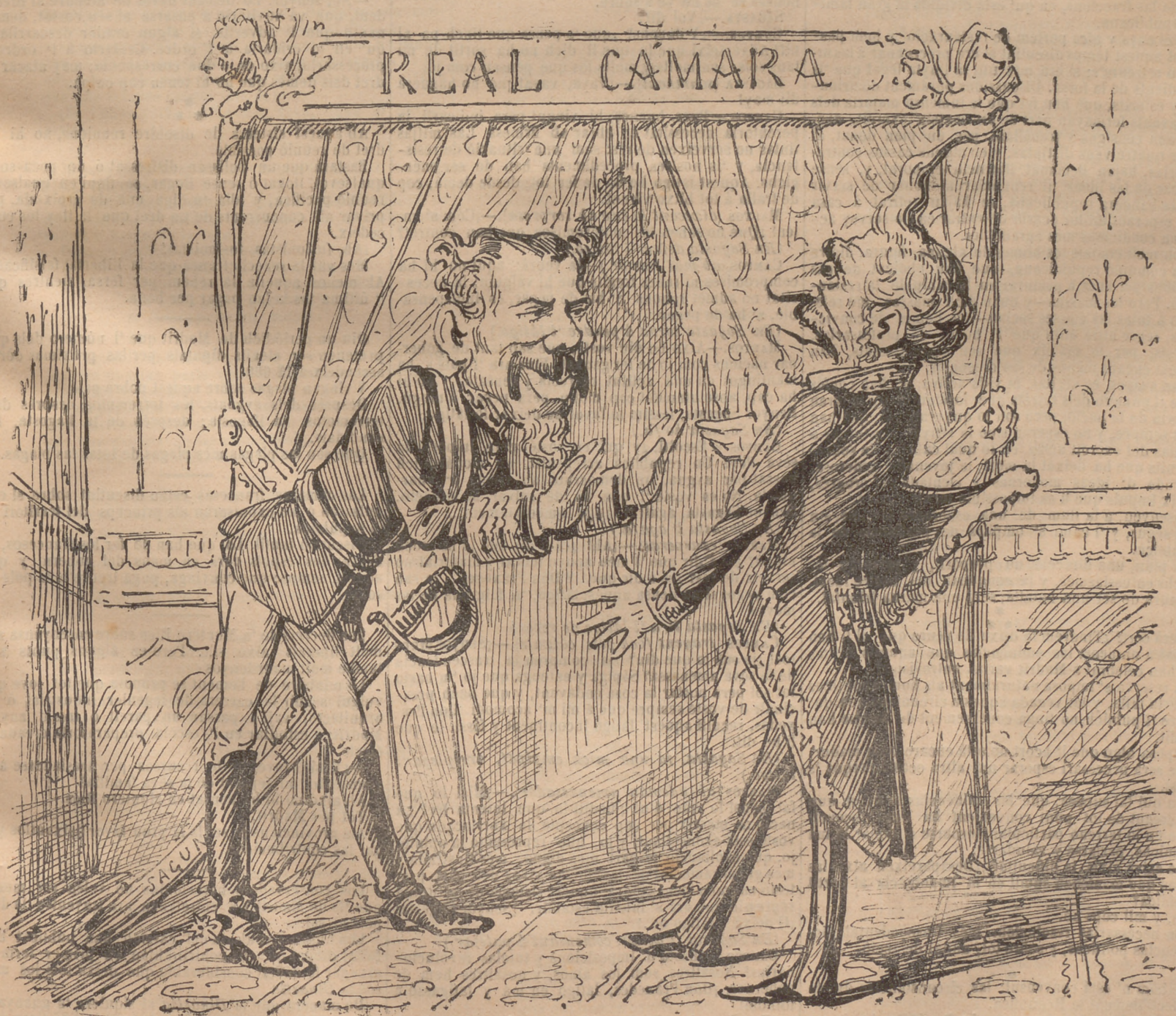
CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals **Cuba** y
Puerto-Rico 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

L' HOME-INSTITUCIÓ.

—¡Altol
—Miri que vaig á buscar lo decret de suspensió.
—No 's pot passar... de primer s' ha d' entendre ab mi.

TOTS Á LA UNA.

ASTELAR, Salmeron, Figuerola y Pi Margall han celebrat aquests últims dies variats entrevistes.

Molt s'ha comentat aquest acte, per allò que diu lo ditxo: «Parlant la gent s'entenen.»

Y de no parlar-se, y de no entendre's, naixia l'idesgabel que 's notava, de alguns anys á aquesta part, en lo camp republicà, ahont sent numerosos; pero molt numerosos los elements, eran molt escassas las forsas efectivas que 's posavan en joch.

No podrá dir ningú que s'ha evaporat aquell gran número de republicans que formavan del nostre un partit imponent, durant lo periodo de la Revolució de Seembre.

Parlém de la massa que seguia ab entusiasme las ideas republicanas.

¿Es que aquesta massa se 'n ha anat á engrossar y robustir als partits de la restauració?

No: si fos aixís aquests partits serian forts, y avuy, tots ho veyém, están cayent de débils.

¿Cóm se compren, donchs, que sense qu'ells hajan millorat, haguém perdut nosaltres, á lo menos aparentment?

Aquest resultat té una explicació natural y lógica, en la falta d'intel·ligencia y de armonia entre 'ls jefes que las circunstancias han posat al davant de cada una de las fraccions, en qu'está dividida la gran familia republicana.

Onze anys y pico portem de restauració y hem passat tot aquest temps discutint si era precis anar á las urnas, ó retréure's; si era més útil la lluyta legal que 'ls expedients de la forsa. Discussions purament doctrinarias y estérils, que han fet que la inmensa majoria dels que avants formavan part de un mateix exercit, obehint una consigna y treballant per un plan donat, al sentir quatre veus distintas, y en alguns cassos contradictorias, hajan demanat llicencia temporal, y, sense abdicar de las ideas, ni renunciar al honor de servir sòta la bandera republicana, se hajan retirat á casa seva esperant millor ocasió d'entrar en lo servey actiu, en condicions més agradables.

Son molt contats los homes de alguna figura, dintre de la comunió republicana, que han abdicat de sas opinions per anar á pasturar en lo camp de la restauració. Pero las massas—y quan dich massas, me refereixo á todas las classes socials—los homes de conviccions, sense altra mira que l'honor de professarlas, aquests, per lo mateix que son desinteressats, han abdicat encara menos de sas creencias.

Han suspés, es veritat, la vida activa; s'han confós entre 'l número dels retréts que forman avuy la gran majoria de la nació; pero son lo qu'eran, lo que han sigut sempre, y no esperan sinó la senyal, per tornar á las filas del exercit actiu, en lo qual cubrirá de sobras los vuits que ha deixat la mort, la jovenalla generosa, saturada d'ideas modernas y alentada pèl progrés, aqueix impuls que li es impossible torná' enrera.

Ensenyéu, á la llum de una esperansa factible, un camí segur, y 'l camí s'omplirà de partidaris de la República.

Un plan, una direcció, un propósit, y reviuran los antichs entusiasmes, y la conquista del nostre ideal, no haurá de ser una batalla; será una marxa triunfal.

¿Será cert? ¿Tindrém la ditxa de veure que al fi han arribat á un acort las eminencias que aquests últims dies han celebrat á Madrid variats entrevistes?

La reserva s'impone naturalment als homes politichs de certa talla, y tal vegada aquesta circumstancia fá qu'encare 'l públich no tinga coneixement de lo que han decidit.

Suposa algú que l'acort no está encare prou madur, y que será necessari esperar un'altra ocasió perque 's realisi.

Diu qui tal suposa, que las eminencias lo únich que han cregut de tot punt convenient ha sigut reconciliar-se en lo terreno particular, tornarse á donar la mà de amichs, parlar-se y saludarse.

¿Se salva aixís la dificultat? ¿Desapareixen aixís las causas que mantenen sumit en la impotencia al partit republicà?

No, y mil cops no. Son necessarias resolucions més trascendentals, intel·ligencias politicas, y sobre tot, unitat de acció.

Tothom n'está convenut: las circunstancias duben indefectiblement la República.

La situació está embrassada. La República ha de ser lo fruyt natural d'aqueix part.

¿Qué farem lo dia que 'ns la trobém entre las mans? ¿La deixarem morir per falta de asistencia? ¿Passarem lo temps discutint sobre quina direcció té de donárseli ab preferencia, y l'abandonarem sense direcció?

Rebre la República de las circunstancias y esquivarla nosaltres mateixos... ¡Aixó seria l'extrém de la ceguera!

P. K.

ENTRE LA ESPASA... Y EN MARTOS.

NA sala d'aspecte insignificant: en Martos y en Sagasta están parlant d'insignificancias, y perque la insignificantancia siga més completa, entra en escena en Martinez Campos, ab un látigo á la mà.

CAMPOS.—Don Práxedes, necessito

parlar ab vosté.

SAGASTA.—Digui: don Cristino ja ho pot sentir tot.

CAMPOS.—Realment, tant interessa á n'ell com á vosté.

SAGASTA.—Donchs endavant: ¿de qué 's tracta?

CAMPOS.—Res, es molt senzill: ¿veu aquest látigo? (Ensenyant lo que porta á la mà.) Donchs, tingui.

SAGASTA (prenentlo).—Gracias: y ara, qué?

CAMPOS.—Ja veurá: li haig de parlar ab franquesa. La seva politica no m'agrada gens, ni agrada tampoch á n'en Jovellar, ni á n'en Vega Armijo, ni á donya... ¿compreu?

SAGASTA.—Si senyor; vaji seguint.

CAMPOS.—La marxa dels aconteximents ofereix un aspecte tant desagradable, que es precis fer un cop de cap. Lo poble s'ha envalentonat de mala manera; la premsa diu ja tot lo que li acomoda, y si no deturém ab mà ferrenya aquest moviment desenfrenat, la dallsos se 'ns ne vé á sobre.

SAGASTA.—Vol dir?

CAMPOS.—¿Y donchs? ¿que 's pensa que tinch pa al ull? Adverteixi que lo que li dich no ha sortit de mi tans sols: son molts y molts los que pensan com jo.

SAGASTA (sonrihent).—¡Vaya, vaya! ¡no ho haguera dit may!

CAMPOS.—Pues bueno, hi vingut pera indicarli la perentoria necessitat d'obrar ab firmesa. Las mitjas tintas no serveixen de res: som una situació de resistencia, y 'ls nostres procediments han de ser enérgichs. Aquest látigo ho ha de fer tot; desde demá, cop de tralla á tot bitxo vivent.

MARTOS (aixecant lo cap ab sorpresa).—¿Cóm s'entén! ¿Qué no saben los compromisos que han contret? (En Sagasta deixa 'l látigo.)

CAMPOS (ab mal humor).—Ja veurá: aquí no hi ha compromisos ni rabes fregits que hi valguin: la necessitat no admet rahons. S'ha de pegar, es indispensable, s'ha de pegar.

(En Sagasta torna á pendre 'l látigo.)

MARTOS.—Aixó ho diu vosté, que sab tant de governar nacions com jo de fer ganxet. Fins ara 'l país s'ha mantingut en una actitud correcta y sensata, y no hi ha cap, absolutament cap motiu pera pegar á ningú. Senyor Sagasta, fassim lo favor de deixar lo látigo.

(En Sagasta ho fa.)

CAMPOS.—Escolti, ¿y qui es vosté pera imposar la seva lley? Un republicà arrepentit, un monárquich passat per aygua, un demócrata ab ribets d'anarquista. No es vosté 'l que ha de salvar la situació. Senyor Sagasta, agafi 'l látigo immediatament...

(En Sagasta l'agafa.)

MARTOS (exasperat).—¡Ah! ¿es á dir que jo no soch ningú? ¿es á dir que 'l meu apoyo moral y material no serveix de res? ¿es á dir que...? Don Práxedes... ja sab com pego: si no l'ensa aquest látigo, 'n faig una de las mévas.

(En Sagasta tira 'l látigo de revés.)

CAMPOS (trayent foc pèls calçals).—¡Senyor Martos! ¿ja sab lo que diu? ¿ja compren la trascendencia de la seva amenssa? Sápiga y entenga que jo 'm basto tot sol pera portar la cosa endavant, y que puch prescindir de vosté sempre que á mi m'acomodi. Don Práxedes, reculli aquest látigo incontinent y fassi lo que li he dit.

(En Sagasta, ja una mica empimpat, arreplega 'l látigo.)

MARTOS (ab ademán amenassador).—¡Miri lo que fal! ¡pensi lo que diu! ¡mediti lo que intenta fer! La nació no mereix per cap concepte la xurriacada que vosté está aconcillant, y jo, que represento la opinió, jo, que capitanejo la part més digna, més ilustrada y més gubernamental de las forsas vivas del país, protesto enérgicament contra aquest sistema d'estúpida repressió que ara s'intenta establir. ¡Senyor Sagasta! ¡O deixa 'l látigo ó...!

(En Sagasta 'l deixa, comensant á patejar.)

CAMPOS.—¡Basta d'imposicions y tuteladas revolucionarias! Nosaltres som los amos, y nosaltres hem de governar. ¡Don Práxedes, látigo en má y latigasso á tothom!

(En Sagasta, fora de sí, torna á empunyar lo látigo.)

MARTOS (perdent los estreps).—¡Donchs no 'ho farà perque jo no ho vull! ¡Llensi aquest látigo...!

(En Sagasta 'l llença.)

CAMPOS (bramant com un toro).—¡Cóm! ¡Agafi 'l látigo desseguida!...

(En Sagasta l'agafa precipitadament, y dirigitse á n'en Campos, l'acompanya á latigassos fins á la porta: arremet llavors ab en Martos, y 'l fa sortir també á cops de tralla y á puntadas de peu. Quan los té fora, s'assenta, esbufegant, en una butaca, y murmura ab diabólica satisfucció:)

¡Gracias á Deu qu'estich soll! ¡Ara podré fer lo que á mi 'm dongui la gana!

FANTÀSTICH.

os federals orgánichs de Madrid celebravan una reunió legal, autorizada pèl governador.

Aixó sí, 'l governador va enviarhi un delegat, y á lo millor de la festa 'l delegat va suspéndrela.

¡Aixís estém, en plé govern liberal!

Algú dirá:

—Pero la reunió va ser dissolta, perque un cert individu 's permetia dirigir atachs á certas cosas que avuy no poden ser atacadas...

—Si, senyor.

—Llavors lo delegat va obrar molt santament.

—No, senyor. Lo delegat havia de atendre al president, que va invitarlo á posarse al seu costat, demanantli que 'l advertís, si algun orador descarrilava qu'ell lo cridaria á l'ordre. Cridarlo á l'ordre ó processarlo, aixó es lo que corresponia; may atacar lo dret dels demés que no hi tenen cap culpa.

Ab aquest sistema de dissoldre reunions, no hi ha dret de reunió possible.

Bastará que un polissón disfressat ó un poca-solta qualsevol, llogat ó sense llogar, se fiqui en qualsevol reunió pacífica, y allá 'n diga una de groixuda, per privar als concurrents de un dret que la lley los concedeix.

¡Ah, fusionistas, fusionistas!

Més val la reacció franca que la llibertat falsificada. Al menos aquella la rebém per forsa, mentres que 'l última 'ns la fan pagar per bona.

Diu un periódich de Madrid que 'l número dels que pretenen ser elegits diputats per las próximas còrts, ascendeix á 12.000.

Y vingan plagas sobre aquest pobre país.

Després dels ayguats, los terremotos; després dels terremotos, la llagosta; després de la llagosta, los candidats.

Que son las plagas sobre aquest pobre país.

Las cámaras francesas están discutint sobre si expulsarán ó no expulsarán als prínceps del territori de la República.

Discussió inútil. Lo que han de fer los francesos, es deixar los espols dors en mans del govern, y que aquest, sempre que convinga, pugua treure'ls la pols de sobre.

Los decretos de 'n Montero Rios sobre ensenyansa son molt liberals aixó sí... Pero en alguns punts son també molt madrilenyos.

Lo ministre de Foment se proposa que tot jove que vulgui seguir la carrera de ingenier industrial ó de arquitecto, vaji á passar un parell ó tres d'anys á Madrid, á estudiar en l'escola preparatoria creada al efecte.

—¿Y si 'l jove, no té recursos per traslladarse allá y sostenirs' hi separat de la seva familia?

Ab aixó no hi ha pensat en Montero Rios.

Tot per Madrid.

Als provincians ja se 'ls fa prou favor deixantlos pagar las contribucions.

Los conservadors barcelonins no volen ser menos que 'ls de Madrid y s'entretenen are trayentse 'ls drapets al sol.

Los húsars expulsats del cassino han publicat una fulla, dibent qu'ells contribuían en primer terme á aixugar lo déficit considerable que deixa tots los mesos la Dinastia.

De manera que la Dinastia ni siquiera 's guanya la vida, y las caritats que li fan, després las hi tiran á la cara.

¡Qui ho havia de dir que la *Dinastia* estigués tant tronada!

Se celebrava un *meeting* a Londres, quan a lo millor més de cinquanta mil homes se desparraman pels carrers de aquella immensa ciutat, y comensan a trencar vidres y acaban per fer una solemne barrabassada. Las botigas dels argenters y dels rellotjers van ser saquejadas. Los cotxes que passavan per carrers y plassas eran detinguts y als que 's trobavan dintre 'ls robavan... En fi, de disbarats demanin.

Si la centèsima part de això arriba a passar a Madrid, a horas d' are en Sagasta ja hauria begut oli. ¿Y si passa a París? ¡No 'n dirian pocas de pestes contra la República!

Pero a Inglaterra... a la terra clàssica de la Monarquia...

¡Aixó es res! com diu en Tony Grice. Y la veritat siga dita, un telégrama 'ns fa saber, que la Cámara dels comuns ha prestat escassa atenció al assumpto, de tal manera que sols ha consagrat a discutirlo de vint a trenta minuts.

Tots los inglesos son fets ab lo mateix motllo. Lo motllo de aquell que trobantse al café van anarlo a avisar que se li havia calat foch a casa. Y en lloch de aixecarse y corre a casa seva, va enterarse tranquilament dels progressos del foch, va demanar paper y tinter y 's va posar a treure càlculs.

—Pero, home ¿qué no va a donar disposicions?
—No... Ho he calculat... Per lo que podria salvar, si corria a apagar 'l foch, encare hi sortiria tornador.

Un periódich conservador de Madrid s' entreté dirigint pipos a n' en Mañé y Flaquer, del tamanyo de un proyectil de canó Krupp.

Diu que a Madrid no va poder aclimatars' hi per falta de salut; que gracias al clima dols de Barcelona consegueix anar vivint y escribint *paraulas grossas*.

«Aquesta afició, afegeix, representa en lo Sr. Mañé, una verdadera necessitat perque si las formula es per menjárselas després. Es lo seu aliment y a n' aixó 's déu que sempre estigui tant *agre*.»

¡Si 'l coneixerán los de casa seva, quan lo tractan aixís!

Ja está decidit: ni un sol carlista lutxará en las próximas elecciones.

Per abstenirse donan una excusa: la impossibilitat en que 's troban de assistir a la sessió en que siga presentat l' heréu de la corona.

Pero en realitat si no hi van es pèl que diu certa copla d' un autor que no es gens tonto:
«Si vot's i para qué tiros?
si tiros i para qué votos?»

L' agitació obrera de Londres s' explica sabent que las tres quartas parts dels treballadors de la ciutat, están sense feyna.

Una particularitat: las turbas que van esparramarse pels carrers, diu que atacavan ab preferencia las botigas que ostentavan las armas reals.

¿No sab qué vol dir aixó, donya Victoria?

Ha sigut destituhit l' arcalde de Cieza, capital del districte natural de 'n Cánovas.

¿No recordan alló que deyan de la concentració monárquica?

Donchs aquí tenen una proba de las caricias que 's prodigan los monárquichs concentrats.

¡Y a veure are si 'l mónstruo 's queda sense districte!

Seria la repetició de aquell quènto de la batalla, que 's va perdre per una ferradura. ¿No 'l saben?

Al caball que montava 'l general li va caure una ferradura, va comensar a coixejar y consentirse y a lo millor de la barreja 'l general cau de la sella y l' exercit se dispersa. Tot per una ferradura.

¡Qui sab! Potse en Cánovas haurá d' exclamar ab tristesa:—¡Tot per l' arcalde de Ciezal!

Está ensajantse en lo Teatro de *Novedats* un drama en quatre actes titolat: *¡Mal Pare!*

Jo prou los hi explicaria alguna cosa de aquesta producció, de la seva tendencia y de lo que 's proposa... Pero es millor deixarlos integra la sorpresa.

No 'ls dire més que una cosa: que ha sigut escrita pèl Sr. Roca y Roca, director de LA CAMPANA DE GRACIA, y que aquest m' ha encarregat que 'ls inviti a assistir al estreno que tindrà efecte 'l dimecres, ó més probablement lo dissapte de la próxima semana.

Lo rey de las húngaras ha ficat al seu heréu a estudiar en un colégi de Jesuitas. No li faltava res més.

Sanguinari y lúbrich... y per anyadidura jesuít.

CARTAS DE FORA.—¿Es cert que a Vilanova hi ha un administrador de rentas que als estanquers de aquella vila y pobles vebins no 'ls paga 'l 4 per 100 que guanyan los demès de tota Espanya? ¿Es que l' administrador de Vilanova té algun privilegi? Si per cas que l' ensenyi.

Lo rector de Montreal va desferse en impropèris contra una part de la població, que, contra lo qu' ell esperava, no havia assistit a las funcions del jubileo. Entre otras cosas digué: «que 'ls que no havian anat a confessar eran germans del mal lladre». ¿Vol lo rector de Montreal que 'l treguin de aquell poble de la mateixa manera que 'l van treure de Vimbodi per certa cosa molt grossa?

Un missionista que va anar a Pobla de Callús, entre otras bestiesas va recomenar a las noyas que no escoltessin a cap jove. Escolti: ¿ni a cap capellá que sigui jove?

¿Quin enfado va tenir lo rector de Riells del Fay, al veure que 'ls quartos que s' havian recullit en una funció de iglesia, 'ls administradors los destinavan a comprar un vestitnou per una imatge de la Verge! Quan van anar-li a manifestar lo seu proposit, los va treure de la rectoria, com si aquells quartos los hi prenguessen a n' ell. Màxima capellanésca: «La caritat ben entesa, comensa pèl rector.»

¿Y 'l de Las Cabañas? Aquest sembla que no té altra missió que desunir a las familias. Un dia, desde l' altar, va dir que una dona casada li havia manifestat que tenia un fill que no era del seu marit. L' endemà hi havia renynas entre varios matrimonis. ¡Y quin tip de riure devia ferse 'l rector de las Cabañas!—Actualment está buscant bronquina a dos matrimonis ab l' excusa de que 'ls cónjugues son parents en superior grau al que va declarar lo rector, son antecessor que va unirlos. ¡Quin tip de riure 's faria 'l rector de Las Cabañas, si are aquests matrimonis esquitxessin la mosca per legalisar la seva situació! Vaja, digan lo que vulgan. déu ser molt divertit ser rector de Las Cabañas!

ESPURNAS.

Sembla que al fi está resolta la gravissima qüestió de nombrar un home a propòsit per 'na a Cuba a fer la pòr. Diu que, per ara, en Cassola es lo qui reuneix mes vots... ¡Cassola! Un home magnífich per ferse Cuba ab arròs.

Lo senyor don Carlos séptim está treballant en gran, per veure si algú li deixa quartos per tirarse al camp. Com que l' home té tant crèdit, tothom n' hi dona, está clar: nada menos que a horas d' ara diu que ja ha pescat sis rals.

Junta dels «Amichs dels pobres» president, Rius y Taulet. Cassino dels fusionistas: Rius y Taulet, president. President del municipi, president del comité... ¿no hi ha cap més presidencia pèl senyor Rius y Taulet?

En Necedal, gran carcupda, desitjant anar a las Còrts, furgava per presentarse candidat aquí a Sant Boy. Y, mirin si está de péga, que en tots aquells encontorns ningú, ¡ni 'ls del manicomi! li volen concedi 'l vot.

A Granada y altres punts de la pobla Andalucia, hi han tornat a haver temblors, y sustos y corredissas. La culpa es dels governants que no fan res ni vigilan... ¿No veuhem que aixó es fet fer per la mà de 'n Ruiz Zorrilla?

A Madrid hi ha cada dia varias manifestacions d' obrers que demanan feyna, ab crits que trencan lo cor. Lo govern los reb ab modos, los hi fa un discurs... ó dos, los hi diu que tinguin calma y... s' ha acabat la funció.

Diu que l' exercit de Fransa presenta malas senyals; a Sèrvia diu que las tropas s' están indiscolinant. A Turquia 'ls sorges cridan y no sé qué diu que fan... ¿Quin món, quin món! ¡Aquí a Espanya aixó no succeheix pas may...!

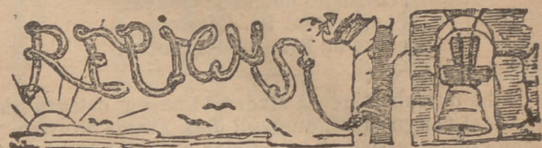
La ilustre esquerra dinástica, no sabent com fer soroll, ha inaugurat un nou circulo que diu que fa bastant goig. No entench qué pot proposarse

ab tants circuls. com hi ha món... ¿No 'n té prou d' estarse sempre dintre 'l seu circulo..., vicios?

Los bons patricis que aspiran a representá 'l pais, segons càlculs minuciosos, arriban a dotze mil. ¡Ditxosa, ditxosa Espanya! ¿Quin orgull, tenir tants fills que tinguin prou talentarro per 'na a fè 'l tonto a Madrid!

¡Última hora! 'S murmura que en las esferas políticas hi ha un trip-trap de mil dimonis y una marejada horrible. La causa es que, segons sembla, s' han notat certas intrigas... que... vaja... deixemho corre: ja 'ls ho diré un altre dia.

C. GUMÁ.

Medellin (Estremadura) 's conserva encare la casa ahont va neixe Hernán Cortés, conquistador de Mejich.

Pero aixó sí, la casa está convertida en una còrt... de tocinos.

Se desitja saber qui es més porch: los habitants de la casa del famós conquistador, ó 'ls que consenten que l' habitin.

En Cánovas ha inaugurat un cassino compost dels que li son fiels.

Y ha dit que may lo partit conservador havia tingut tanta forsa com are.

Ja ho crech ¡borrango! Avants n' hi havia un, are n' hi ha dos. Figürinse una sargantana partida pèl mitj.

Los dos trossos se bellugan: lo cap y la cua.

Y 'l cap qu' es lo mónstruo va dir: «Si altres partits no poguessen defensar en certs moments lo que tant ells com nosaltres estém obligats a sostenir, llavors nosaltres formarem la reserva per salvar la patria y la monarquia.»

¡La reserva! ¡Y qué han de formar la reserva! Lo qu' ells formaran será 'l partit dels retirats.

Creuhem los canovistas que treuran 42 diputats.

¡Tot justament 42!..

¡Per arribar a un' auca encare n' hi falta un rengle!

Los xinos no son tant tontos com molts tal vegada 's figuran.

Havian encarregat material de guerra a Alemania, y are 'l retxassan per reunir pésimas condicions, perque, ja se sab, tot lo alemany es falsificat.

Desd' are ja no podrá dirse: «L' han enganyat com a un xino.»

Millor será que 's diga: «L' han enganyat com a un espanyol.»

Turquia no gosa embestir als grechs. Téu que surgeixin grans complicacions.

Y a pesar de tot, de Turquia encare 'n diuhem *la sublime Puerta*.

Bè es veritat que de lo sublime a lo ridicul no hi ha mes que un un pas.

Lo ram de reynar vé cada día a menos.

¿No saben lo que va dir l' altre dia 'l de Grecia? —No m' apuréu, sinó agafó 'l sombrero y me 'n tornó tot tranquil a la mèva terra.

Y está clar:

Per posarse lo sombrero s' ha de treure la corona: véu, un ofici tant fiero, y avuy dia ja no dona.

Al cardenal Jacobini li han concedit la gran créu del *mérit naval*.

¿La créu del mérit naval tractantse de un cardenal?..

¡Ah! Ja ho entench. Tots los cardenals son marinos... Tots ells tripulan la barca del Sant Pare.

Y no 's creguin, se necessita valor, perque avuy fa ayguas per tots costats, y lo pitjor es que no está assegurada.

A un altre prelat de la Iglesia, al Nunci del Papa a Madrid, li han concedit lo Toisó d' or, insignia que imposa als que la tenen una obligació: la de montar sempre a caball y may en mula.

En cambi, com á prelat, está obligat á montar sempre en mula y may a caball.

Si no vol caure en renunci, lo millor, segons discurre, es que, fet y fet, lo Nunci munti en burro.

Diuen que 'ls carlins compran armas y municions, y mentres esperan l' ocasió de ferlas servir, las depositan á la vall d' Andorra.

Nom de una coneguda sarsuela: «El Valle de Andorra.»

Preparinse, donchs, y si hi há sarsuela, que no 'ls vingui de nou.

Exerceix lo càrrech de President efectiu de la República de Andorra, 'l célebre Dr. Cassanya, sucesor del no menos célebre bisbe Caixal.

Aquest procedi es etern.

¡Viscan los homes de manyal

Perque 'l tal Dr. Casanya

cobra un bon sou del govern.

S' ha descubert que á Madrid hi ha un catedrático, nombrat per en Pidal, que vuit dias avants de rebre 'l nombrament, assistia á la mateixa aula que are desempenya, en classe de alumno.

Si en Pidal torna á pujá algún dia, encara se 'n veurán de més frescas.

Lo qu' es jo no desconfio de veure atés un memorial, concebut en aquest termes:

«No sab, D. Alejandro

que m' ha de neixre un fill, dintre tres mesos?

»Fassa 'l favor, desd' are

de nombrarlo Arquebisbe de Toledo.»

Y si es un mestis, primer será arquebisbe que batejat.

Deya un dia un subjecte aficionat al trago:

—No dirias la rabia que 'm fan tots los que menjan rahims.

—¿Y aixó? ¿Per qué? li preguntavan.

—Perque com que 'ls rahims arribarian á ser vi, de aquesta manera ni se 'l beuhen, ni 'l deixan beure.

A un fulano mal parlat, van anunciarli que una vicinita de las sévas murmuracions estava resolt á donarli una pallissa.

Desde llavors no menjava, ni dormia, fins que un dia 'l seu enemich va atraparli, donantli una tunyina de ca'l Ample.

Per fortuna, no va trencarli cap ós, y encare que tot masegat, deya plé d' alegria:

—Home, gracias á Dèu que m' han pegat. Al últim hauré sortit d' angunias.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-ria-na.
2. SINONIMIAS.—Casi.
4. ANAGRAMA.—Rots-Sort-Tros.
4. TRENCA-CLOSCAS.—La casa tranquila.
5. GEROGLIFICH.—Dos menos un es un.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans J. M. Bernis, J. Abril y Dos senyorets de casas bona. N' han endavinadas 4, Pepet de Palamós, y Emilio; 3, Francisco y Peret, Noy de la Dida y Francisco Pané y 2 no més A. Boix Zorrillista.

XARADA-CONVERSA.

—¡Anton!

—Senyor ¡qué 'm demana?

—Allá ahont te vaig prima ahi,

¡vas anarhi?

—Al dematí

vaig trobar la Mariana.

—¡Ahont?

—Al carrer dos-tres,

en lo número total

á casa del senyó Gual.

—¿Y qué hu-terça?

—Que hi anès,

á l' hora que 'ls dos hém dit.

PEPET D' ESPLUGAS.

ANAGRAMA.

A la Rosa, Tot tentá
perque unas tot se menjés,
y com de tot no 'n tés
ni una mica 'n va deixá.

S. U. S. T.

INTRÍNGULIS.

Buscar un mes del any que trayentli una lletra del darrera, donga 'ls següents resultats: un lloch que conté molta aygua; una part de la persona, y una lletra.

R. Y T. PATILLASSAS.

TRENCA-CLOSCAS.

LA SALA DEL TAPÉ MORT.

Formar ab aquestas lletas lo titol de una comedia catalana.

A. BOFARULL Y P.

GEROGLÍFICH.

LO
sol
RIT
Siria

Un Bossu.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans G. Garreta, J. M. Bernis, N. de Tap de Ampolla, Cleto, P. X. Boia, N. Castello y M., Aprent Talladó, Antonino, Sabateret del Poble Sec, Sol y Deo, Un Sabadellench, Camilo Kieks, Un Trollera, y J. Atlarep: Lo qu' envian aquesta semana no fá per casa.

Ciutadans J. Vilalta, Francisco Pané, Venturita de Reus, C. K. Pena, Un de la Vall d' Aran, O. de ratas, R. y T. Patillassas, A. Kin-Fo, Noy de la Dida, S. Úst. C. de Barril, Estebet Quintana, Rumieu, J. Trujols, J. Moret, Dos senyorets de casas bonas, J. Abrii, Pepet de Palamós, Francisco y Peret, A. Boix Zorrillista, P. Mascaró y Margalef, Ciutadà Paco y J. Moret: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà J. Montero: Está molt rebé tant l' article com la poesia: —Tenorio Rescañat: L' article no pot anar; de lo demés n' aprofitarém alguna cosa. —Ramonet: Va molt millor que lo rebut anteriorment; mirarém d' insertarho. —Lluís Casellas: La poesia esta bé —J. Aleix: Varem llegir la carta tart per poderlo complaure. —Pepet d' Arbucias: Insertarém un epigrama: la primera estrofa de la poesia té un equivoch que sobre ser molt vulgar es indecorós. —J. Lambert: Las seguidillas están bé. —Noy Gran: Idem los seus epigramas. —J. Asmarats. J. Staramsa y Pepet d' Esplugas: Lo que 'ns envian tenim un recort vago de haverho llegit fa temps en algun altre puesto. ¿Es qué vostés ho han copiat? Expliquinse. —M. P. (Cambrits): Es molt sensible lo que ha passat; pero pel bé mateix de la criatura, val mes no posarho. —S. (Barbara): Fassi més bona lletra, expliquis més clar y firmi la carta. —Ciutadans B. (Vilafrañca), L. B. (Riells), P. X. (Manresa), A. V. (Montreal) y J. R. (Vilanova): Quédan complacuts.

ÚLTIMA HORA

Dijos tingué lloch en lo Teatro del Circo l' anunci de banquet commemorant l' aniversari de la proclamació de la República á Espanya.

Va ser un acte imponent y magestuós, que posá en evidencia l' entusiasme inextinguible que anima als antichs republicans històrichs y la fé que 'ls nostres principis inspiran á la juventut avansada.

Los senyors Torres, Martí, Chacon, Junoy, Parellada, Aguilera, Sampere y Miquel, Alsina, Morayta y Corominas, pronunciaren discursos que foren estrepitosament aplaudits pel numerós públich que omplia 'l local.

No tenint temps ni espay pera entrar en detalls, LA CAMPANA, que tingué en lo banquet la seva representació, se limita á registrar ab legitim orgull aquest fet, que vé á ser una proba més de la vitatitat y forsa de la democracia posibilista barcelonina.

Lo local estava brillantment disposat, plé materialment d' una concurrencia entusiasta y realsat per la presencia de numerosas y distinguidas senyoras y senyoretas.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

11 DE FEBRER

Los republicans s' ho miravan, y are menjau.

Lo Mónstruo l' any passat menjava, y are s' ho mira.